

A mi segítségünk az Úr nevében van ...Megemlékezés Barcaföldváron 2023.11.04.

Szerző Administrator
2023. november 06.
Utolsó frissítés 2023. november 16.

Az idén huszonnegyedik alkalommal tartottak megemlékező istentiszteletet és koszorúzást az egykori barcaföldvári foglyotábor utolsó tömegsírján állított emlékműnél november 4-én, a nemzeti gyásznapon. Az új mozzanatokkal gazdagodott, immár hagyományosnak mondható főhajtáson mintegy 250-en rótták le kegyeletüket a származásuk miatt itt sánylódt és az embertelen körülmények, valamint kegyetlen bánásmód miatt elhunyt magyar és szász foglyok emléke előtt.

Házigazdaként az egybegyűltekhez elsőként szóló Kristály László Zsolt hídvégi református lelkipásztor mondanivalóját János jelenésekről írott könyve 21. részének 4. verséből merítette. „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak”. Az apostol szavait értelmezve és zűrzavaros jelenünkre utalva az igehirdető rámutatott, jönni fog valami új, ugyanis ez a világ megérett a pusztulásra. Egy napon eltűnik, a fájdalommal, gyásszal, fogcsikorgatással és igazságtalansággal együtt, mert türelemmel tekint le ránk az Úr, azonban egyszer majd azt mondja, hogy elég, és ami eddig volt, nem lesz többé. Ungvári Barna András, az emlékműállítást hídvégi szolgálatának idején kiharcoló uzoni református lelkipásztor a Zsoltárok könyve 124. részének 7-8. verseit idézve hívta fel az egybegyűltek figyelmét az isteni gondviselés szükséges voltára. „Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak töréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk”. Értelmezésében az ige egy olyan helyzetre utal, amely „nem csak életveszélyt jelentett, hanem akár teljes pusztulást is”. Ez azonban mégsem következett be, mert ott volt az Úr. A barcaföldvári „barakkok és pince mélységében is így történt. A pusztulás ott nem következett be, ahol erős volt az Istenbe vetett hit, a lelkierő”;

Hányszor rebegették el a földvári foglyok is, hogy a mi segítségünk az Úr nevében van! Hisz nem tűnt úgy nekik, hogy lesz segítség! Ott volt a tífusz és a vérhas, reggel már lehet hiába szölongatta a mellette levőt, már nem mozdult, meghalt. Milyen szörnyű kínokat kellett átél.

Sokszor úgy gondolhatták, hogy Isten nem törődik ügyükkel, elfordul tőlük, és nem érdekli az, hogy mi van velük. Így gondolkodtak ott a fogságban, és sokan így gondolkodnak ma is. Egyre keményebb lett a gonoszság és a kiszolgáltatottság. Úgy tűnt, hogy minden változatlan. Ma arról tehetünk tanúbizonyságot s a foglyok egy része is ezt tette, hogy a mi segítségünk az Úr nevében van.

Ezt követően egy erdővidéki túlélő, Gáll Béla a Benkő Levente történész által könyvbe foglalt visszaemlékezéséből olvasott fel az eljárás aljas voltát megvilágító és a fogvatartottak sanyarú mindennapjait ismertető részleteket.

„Akkor ijedtünk meg, hogy Földváron mi van, amikor odaértünk... Négy sor drótkerítés, minden húsz-harminc méterre golyószórók, géppuskák. Mondom: „Na, mi egyszer rossz helyre jöttünk... Azelőtt az oroszokat tartották fogva három vagy négy földbe ásott bunkerban. Az egyikben csak németek voltak, s a másokban mi, a magyarok. A közepe le volt ásva, kétoldalt feküdtünk a földön, s a fejünk felett össze volt fedve náddal, alattunk egy rogozsin s egy rossz pokróc” – hangzott el többek között.

„Adj nekünk, Urunk, áldott emlékeztetést, értékes időt, értelmes elmét, hogy a múltból erőt merítve csodálatos magyar jövőt teremtsünk az utánunk következő nemzedék számára itt, a Barcaságon, Erdélyben és a Kárpát-hazában” – fohászkodott Bencze Nimród krizbai evangélikus lelkipásztor. Ungvári tiszteletes áldása után a földvári foglyotábor titkainak feltárásában szintén oroszánrészt vállaló Benkő Levente újságíró, történész, a korszak kutatója ismertette a Székelyföldet 1944 őszén sújtó tömeges elhurcolások hátterét. Többek között szólt arról, hogy a román hadsereg nagyvezérkara október 19-i, 578832. számú értesítése szerint „a magyar hadseregben szolgált és a felszabadított Erdélyben levő otthonaikba hazatért katonaszökevények hadifoglyoknak tekintendők és lágerekre internálandók”. Ennek végrehajtása végett pedig a Csendőrség Főfelügyelősége 1944. október 27-én 46180. számmal titkos körrendeletet bocsátott ki. A továbbiakban Ungvári Rebeka a hallgatóságot megrázó mély átéléssel tolmácsolta a foglyok szenvedéseiről A földvári foglyotábor címmel született verset. A felszólalók sorát záró Kirsch Gábor, a Brassó megyei RMDSZ elnöke a Barcaföldváron életüket veszítők mellett az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc áldozatairól is megemlékezett. Ugyanakkor figyelmeztetett a háború elkerülésének mindannyiunkon múló felelősségére.

A koszorúzással és himnuszaink közös elénekülésével véget ért méltóságteljes főhajtáson számos háromszéki és barcasági település küldöttjei mellett jelen voltak a Volt Politikai Foglyok Szövetségének Kovászna és Hargitai megyei tagjai, a Történelmi Vitézi Rend háromszéki és Brassó-hétfalu széki állománya, a Vitézi Rend Háromszéki Törzsének képviselői, valamint a „málenkij robot”; romániai változatai Erdélyben címmel Sepsiszentgyörgyön rendezett történészkonferencia résztvevői is. Első alkalommal került sor arra, hogy a felső-háromszéki Vitézi Rend szervezésében, Lukács Botond hadnagy vezetésével bő tucatnyian gyalog zárandokoltak Sepsiszentgyörgyről az egykori foglyotábor helyszínére. A megemlékezés Hídvégen az Emlékszoba meglátogatásával és szeretetvendégséggel zárult. Szerző: Bedő Zoltán, UngváriBA